

תוֹפֵי חַיִּים

הקונטרס הלא יכיל בקרבו סיו תשובות מרובות החכם צבי וצ"ל אשר לא באו בדפוס בספרו עד כה

הנצות הללו נלקחו מהקט"ק שו"ת דברי רב משלם לרצונו אצרכם מעלם זלמן אצדיק חוקמרה נן רצונו החכם צבי ז"ל: והיות כי אחריו (צ"ל צ"ל) ח"ר"ל חז"ר"י טיבותא לסקי"י ע"כ צו"ל ונחזיק טובא לחי' בארזים חו"צ טיבא. דגול מרצתו מוסלם בכל מודע לציבה מודע עדיו לגאון ותפארת וכו' כשיה מו"ה אהרן אר"י ב"ן נן הרצני המופלג הגדיל המפואר ויהי' מרדכי אצרכם הכהן שלי"ר אצ"י צדיק קאטמאר העי' אשר מלא את המליצה הגדולה הזאת השן ומי רצונו ז"ל שלא נדפסו נספרו וסוף עוררני לספחם חנה לחצר את האהל להיות אחד. ונצונו הגדול המלא בי את הק' דר"מ מאולרו הסיו צית נכא"ת צי"ל ויתק הגדול שלו זכות הרציש וזכות רצונו ממחצר ז"ל יגן עליה ויזכה לעלות מעלה מעלה צמורה וגדולה לשם ולתהלה. צקצק עם קבולה. אורך ימים ושנים טושים צצנן עירינו על הלה. צצ"ל כ"ר:

דקצר חובת טלית חול וא"כ מאי חסידותי דהראשונים שהי' מטיילים צי לילית הראשונות צלי צרכה אף שהי' מנצרכין אח"כ צצ" לילית הראשונות הא' עדיף טפי לחטיל כולם צצרכה מלחטיל שתי' הראשונות צלי צרכה אלא וודאי דאף צצתים הראשונות הי' מנצרכין כיון שעתידים להתחייב ככיוצא חסידות ואין להקשות דא"כ הי' מרצה צצרכות כיון סיכולין להמחין עד סייעלו כל הדי' לילית בא' דכיון שהי' רואים להחמיר שלא להקשות חסידות צלי לילית תיכף כשצידם לחטיל צה לילית אין זה צבכל מרצה צצרכות אלא שיש לדחות ראי' זו מהא דאמר"י לעיל ד"מ ע"צ דהאי שארגו ל"ד אלא אימא כיון שפנצו צה ג' הי' מטיילין לה חכלת ופרש"י כיון שהגיעו לג' אלציעות האחרונות מטיילין לה חכלת הי' ולא משהי' לה מדי' ע"כ לפי"ז צכר טלית זו מחוייב צצעת חכלת צי לילית הראשונות ואין להוכיח מזה לכדון שלפנינו וסוף דקמחמיר תלמודא עלה היינו דאי קיד דלאו חובת צליט הוא אלא הי' ראויה ללציעה כיון שאין דעתו ללבושה עד שהגמור כילה לא הי' להם לחטיל צה חכלת עד שהתא ראו' להם ללבושה כמות שהיא ונראה חכלת למעשה ד"ס לצרך מדי' דהיי' אומרים תרומות ומעשרות עד שכל נגמרה מלאכת הפירות דאף שאינו מחוייב עד לאחר גמר מלאכתו מ"מ כיון דקרא שם במזכר צכ"ד מהם צפיק דצילה גצ' שהקדמו צצצלים וצציליה המצ"א גצ' נעשרן דמאי צצצר שלא נגמרה מלאכתו אין פסק שמוצרך עליו כדן כל מפריש תרומות ומעשרות סיה לקצוץ מוצח תוך לי יום כ"ל. (שו"ת דר"מ שאלה הי')

ס"ה ד' צציה גיטין פ' השולח ד' מ"ז תוס' ד"ה טבל וחולין מעורבין פ"י צקוב' כו' וקסא דאמר לקמן כו' הא חפילו למי' אין צריכה יס לו צוודאי חלק צו דמחייב צצכורי' עכ"ל קסא לי ונאי פירכא וחלא חס ז"ל כהצו צצילה לא יחפיר דכ"י ע"צ ד"ה גזון הוא ואין מציאין ממנו צצורים דהעיקר כפ"י הקונטרס דאש"ג דמותר לקמור אין מציאין ממנו צצורים דצצין אשר הציא מארלך וסוף חסם כל עיקר היניקה הוא צהוד שלו אלא שיונק נמי מתוך של חצירו ואין שום איסור צצצר אשפ"י אינו מציא כ"ס חכל דכל היניקה מעורבת דאין שום חלק מהפרי חייב צצכורים כלל דאף שאין איסור ולא גזילה צצצר שהרי כל א' מהאחין נחלצ' צצצר אשפ"י כיון שחלק חצירו צקרקע אינו שלו אלא דרך מקח או מנחה שהרי הוא חוזר ציוצל לא קרינן צ"י מארלך או מאדמהך דצצלמא לפ"י ר"מ דעממא נקום דאין מציאין גזל ממש כיחא דצאחים ליכא משום גזל אצל לפ"י רש"י וודאי דצרים תמוהים ואין לומר כלל דכל חלק וחלק יונק מחלקו לצד ולא מחלק אחיו אצלו ממש שזה נמנע ולי"ע ואין לומר דק"ל לחתום דמא שיונק חלקו מחלק אחיו צקרקע לא גרע ממה דמסיק לר"י דאין חסמך למילך מציא וקורא שציע כן הנחיל יאסע את הארץ לישראל וכיון דתכאי יאסע מהני ציצור נחילן הסמוך לומר"ה ד"ה נמי דמנחי לענין זה מה שנחלם כל ארץ והאחין שניק חלק חצירו מכל' דצצלמא צצנאי יאסע ח"ל כחילו והחילת חלוקת ארץ הגיע לחלקו והקרקע שיעור יניקת חילו אצל צאחין ליכא למימר הכי דהא מחזירין זל"ז ציוצל דמא הי' לא דאמר ר"י קנין פירות כקנין הגוף דמי לא מלאנו ידים ורגלים דלא אשכחן דמחייב צכורים אלא חד צר חד ואי ק"ד דלתכאי יאסע דמי אמאי לא מלא ידיו ורגליו אלא וודאי ל"ד ודוק (שו"ת דר"מ שאלה הי')

ס"ה י' מגן דוד ק"י תרס"א ז"ל נראה פסוק דאש"י ציום הי' קודם שנעלו למפיק צ"י יס איסור מוקף וליד למ"ס צ"י צסם הגי' אצדינן להו"פ"א ולא אגודה למיפיק צ"י שרי כו' דסם כ"ז שלא עצד האגודה כו' חוץ מכצודו טעות דמוכח מזדקק

ס"א א שאלת לפרש לך צירד ק"י קע"ד הציא חס"י חרשצ"א צצנין טינש כו' שאלת לנגד כו' ואיך יכלק חיצ קרקע ממחצונו וסוף לא קנה ולא החליף ואונרת כי שאלת דצר זה לכמה גדולים ולא אמרו דצ

תשובה דצרי הרצצ"א קוצצין על א' שמוכר לחצירו צחים שלו דרך משל צאלף דינרין על מנת שידור צהם המוכר ויעלה קך ידוע לקונה צכל שנה ושנה וסוף המ"ס הנקרא צלשום טינש וסוקונה נחמייצ צצצר להמוכר שחם יוכל המוכר למציא חליו אל הקונה קרקע צטוח כו' תוך יו"ד שנים חזי יחא פטור המוכר להעלות אל הקונה מ"ס הנ"י כי צצנן הקרקע חסוף החת צחיו ומנחג העיר היחא שהקרקעות פטורין מליתן מ"ס להקהל וכן מה שאדם חייב לאחרים הי' מנכה ממחצונו ומקדן שלו ואינו נותן ממנו מ"ס ושאל השואל חס יוכל מוכר צחים אלו לככות ממחצונו קך אלק דינרין שחוף חייב ליקח צהם קרקע צטוח כד' לפטור צחיו מהשק"ס והשיב חרצ ז"ל שאין זה חוצ ואינו יכול לככותו כי עדיין לא קנה ולא החליף וסרשות צידו ליקח או לא ליקח ומייצ חוף ליתן מ"ס מאלף דינרין ח"ל (שו"ת דצרי רצ מוסלם שאלה הי')

ס"ב ב ק"י קע"ד צצ"י הציא דצרי ממרדכי צא' שנתן לחצירו מעית למחלית סכר ואחר זה קלצ עמו צריצית ושאלתני לפרש לך דצרינו מ"י חוצע מיד מ"י

תשובה דצרי ממרדכי צוררין שהנותן הוצע קרבו מיד המקבל והמקבל רואה לככות לו ומקדן כל מה שנתן אחר הקליפה ופסק שהצ"ד חומרים להמקבל שיאמר האמת על אמתותו כמות הרויח ואם צצירור צלי שום פסק שהוא מה שהרויח לכל הפחות ואם החלי ממנו מגיע לקך שנתן לצעל חממות אין לו לככותו מן הקרן ואם אינו מגיע לשיעור החוף יכנה לו ומקדן מה שאינו מגיע עדיין ואין על המקבל שום צצושה שהרי חסותן אין לו עליו טענת צריא ואף שהשוקק מהצצצנין שלא צעננה הי' תוך ימי הסותפות שקלצ עמו אצל לאחר זמן לא אלא שלא מלאחי ראי' לצצר זה ועוד ק"ל אמאי לא יתחייב ע"י גלגול אידי דמחציעין לי' אומן שהי' קצנן מוסתף צצנאי הראשון לזה אפשר לומר דמייירי צצכצר השציעו על הזמן הראשון ועוד י"ל דצצעת זקיעת וקליית חרווחים חכ"ל נחלקי שהיחפין אלא שנסאר ציניחם דצר קלוצ דסיצ אינו מחציעו וסוף נכון ומ"ס צסם חסיך נראה שסגג חסיך צכוונת ממרדכי ודוק (שו"ת דר"מ שאלה הי')

ס"ג ג הרמזים ז"ל כי היסן צצגדים אינו מצדד מלצים צרוונים וסוף חפוקקים חולקים עליו ונ"ל ראי' לצצריחם דכל שאינו יסן צצגדים המוכצדים השצוין להחלך צחון ולכצד צין צכ"א עירי מקרי וספיר מלי לצרך צצעת לציעתן מלצים צרוונים כאותה ספירש"י ז"ל על כאשר חלק עצדי יסע"י ערום ויחף ערום צצגדים הממואלים סימ דכל שאינו לצוץ צגדים חלים לכצודו ערום מקרי (שו"ת דר"מ שאלה הי')

ס"ד ד' נכתבתי צקוצע מוחם תוך שלשים יום צח"ל הי' מלי לצרך כיון דפטור ואש"י לר"ת דמחיר לנסיס לצרך על מ"ע שהציג מוסם דחסם דכוותי' צאנסיס חייצין אצל חכא כ"ע פטורים ויס להציא ראי' מהחיל דחקידים הראשונים דק"ד דהלמודא פ' החכלת דמ"א למיפסק מדהי' מטיילין חכלת צטלית כיון שארגו צה שלס על שלס דק"ל דלילית חובת טלית מדרמו צה חכלת אף שצדיין אינה ראי' ללבושה ואי ק"ד צצצר שחוף פטור צעה אף שיתחייב לאחר ומכן אין מנצרכין עליו חל לפוס מלי דק"ל חסמא דחובת טלית הוא וודאי לר"ך לצרך על חכלת לילית כדאמר"י לקמן דמ"צ ע"א ר"י אשכח"י לר"א צ"א דרמי חוטי וקא מצרך לילית וקמפרס צגמי מוסת